บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อ ความวิตกกังวล และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อ ความวิตกกังวล และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

2. เพื่อสร้างสมการทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยใช้ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นตัวทำนาย

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างประชากรโรงเรียนจาก 8 กลุ่มโรงเรียน มากลุ่มละ 1 โรงเรียน จากนั้นสุ่มห้องเรียนจากโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 8 โรงเรียนมาโรงเรียนละ 1 ห้องเรียน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้ตัวอย่างประชากรที่ทำการศึกษาจำนวน 397 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แบบสำรวจความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่าของลิเคอร์ท (Likert Scale) โดยผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบสำรวจของ อีเลน เค ฮอร์วิทซ์ (Elaine K. Horwitz , 1987 : 127-128) แบบสำรวจมีจำนวน 45 ข้อ และมีความตรงตามเนื้อหาโดยได้รับการตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหาและความถูกต้องในการใช้ภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่านและได้นำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความเที่ยง ปรากฏว่าได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.81

2. แบบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่าของลิเคอร์ท (Likert Scale) โดยผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบวัดของ อีเลน เค ฮอร์วิทซ์ (Elaine K. Horwitz , 1991 : 27-31) และ ยูกิ ไอดา (Yukie Aida , 1994 : 160-161) แบบวัดมีจำนวน 35 ข้อ และมีความตรงตามเนื้อหาโดยได้รับการตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหาและความถูกต้องในการใช้ภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่านและได้นำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความเที่ยง ปรากฏว่าได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.85

3. แบบสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยยึดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษหลัก 13 แบบสอบมีจำนวน 62 ข้อ ซึ่งทดสอบผลสัมฤทธิ์ในทักษะฟัง 20 ข้อ ทักษะพูด 11 ข้อ ทักษะอ่าน 20 ข้อ และทักษะเขียน 11 ข้อ แบบสอบมีความตรงตามเนื้อหาโดยได้รับการตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหาและความ

ถูกต้องในการใช้ภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่านและได้นำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยงของแบบสอบ แบบสอบนี้ซึ่งเป็นข้อสอบแบบปรนัยมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20-0.91 และมีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.27-0.80 ข้อสอบแบบอัตนัยวัดทักษะการพูดมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20-0.82 และมีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.32-0.76 และข้อสอบแบบอัตนัยวัดทักษะการเขียนมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.27-0.86 และมีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.22-0.64 และมีค่าความเที่ยงของข้อสอบแบบปรนัยเท่ากับ 0.78 ค่าความเที่ยงของข้อสอบแบบอัตนัยวัดทักษะการพูดเท่ากับ 0.71 และค่าความเที่ยงของข้อสอบแบบอัตนัยวัดทักษะการเขียนเท่ากับ 0.72 ใช้เวลาในการทำแบบสอบข้อเขียน 1 ชั่วโมง การสัมภาษณ์คนละ 5 นาที และการบรรยายภาพคนละ 1 นาที

ผู้วิจัยนำแบบสำรวจความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ แบบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ และสร้างสมการทำนายแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้นๆ (Stepwise Multiple Regression Analysis) โดยให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรเกณฑ์ และคะแนนความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษและคะแนนความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นตัวแปรทำนาย

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.1621 และเมื่อพิจารณาผลการวิจัยแยกตามด้านย่อยของแต่ละตัวแปร พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษด้านความถนัดในการเรียน ด้านกลวิธีการเรียนและการสื่อสารภาษาอังกฤษ และด้านแรงจูงใจ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมและผลสัมฤทธิ์ในทักษะอ่าน ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษด้านแรงจูงใจมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในทักษะฟังและทักษะเขียน ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษด้านกลวิธีการเรียนและการสื่อสารภาษาอังกฤษและด้านแรงจูงใจ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในทักษะพูด

2. เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.3174 และเมื่อพิจารณาผลการวิจัยแยกตามด้านย่อยของแต่ละตัวแปร พบว่า ความวิตกกังวลในทุกด้าน ได้แก่ ความวิตกกังวลด้านการสื่อสาร ด้านการถูกประเมินผลในเชิงลบ ด้านความล้มเหลวในชั้นเรียน ด้านการทดสอบ และด้านกระบวนการทำความเข้าใจข้อมูล มีความสัมพันธ์ในทางลบกับ

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวม และยังพบว่าความวิตกกังวลด้านการถูกประเมินผลในเชิงลบ ด้านความล้มเหลวในชั้นเรียน ด้านการทดสอบ และด้านกระบวนการทำความเข้าใจข้อมูล มีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทั้ง 4 ทักษะ ยกเว้นความวิตกกังวลด้านการสื่อสารที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในทักษะฟัง พูด และเขียน แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในทักษะอ่าน

3. เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาผลการวิจัยแยกตามด้านย่อยของแต่ละตัวแปร พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษด้านความยากในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษด้านลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษด้านการสื่อสาร และความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษด้านกลวิธีการเรียนและการสื่อสารและด้านแรงจูงใจมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษด้านการถูกประเมินผลในแง่ลบและด้านความล้มเหลวในชั้นเรียน

4. ในด้านความสัมพันธ์เชิงพหุคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 0.3594

5. ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดีที่สุด ทั้งนี้สร้างสมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

$$Y = 43.5304 + 6.9225\ x_1 - 9.6489\ x_2$$

$$Z_Y = 0.2689\ Z_1 - 0.3288\ Z_2$$

และเมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนแต่ละทักษะ พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ในทักษะพูด ทักษะอ่านและทักษะเขียน ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดีที่สุด ยกเว้น ทักษะฟัง ที่พบว่า มีเพียงความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้นที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในทักษะฟังได้ ทั้งนี้สร้างสมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานตามลำดับได้ดังนี้

ทักษะฟัง

$$Y_{11} = 15.5602 - 2.0123\ x_2$$

$$Z_{Y_{11}} = -0.2405\ Z_2$$

ทักษะพูด

$$Y_{12} = 11.5127 + 1.7846\ x_1 - 2.5554\ x_2$$

$$Z_{Y_{12}} = 0.1548\ Z_1 - 0.3057\ Z_2$$

ทักษะอ่าน

$$Y_{13} = 10.8650 + 1.9930\ x_1 - 2.0595\ x_2$$

$$Z_{Y_{13}} = 0.2391\ Z_1 - 0.1709\ Z_2$$

ทักษะเขียน

$$Y_{14} = 10.6219 + 1.6859\ x_1 - 2.9658\ x_2$$

$$Z_{Y_{14}} = 0.1234\ Z_1 - 0.2939\ Z_2$$

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จี เพียว พาร์ค (Gi-Pyo Park , 1995 : 2102) ที่พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนภาษาต่างประเทศ และเป็นไปตามแนวคิดของ แอนนิตา แอล เวนเดน (Anita L. Wenden , 1987 : 103) ที่ว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษามีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาของผู้เรียน ทั้งนี้เนื่องมาจากความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษามีอิทธิพลต่อการเลือกใช้กลวิธีการเรียนของผู้เรียน ดังนั้น ผู้เรียนที่มีความเชื่อที่ถูกต้องสอดคล้องกับความเป็นจริงก็จะใช้กลวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นผลทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษา รวมทั้งสอดคล้องกับแนวคิดของ อีเลน เค ฮอร์วิทซ์ (Elaine K. Horwitz , 1987 : 119) ที่ว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาด้านแรงจูงใจ มีผลต่อสัมฤทธิผลในการเรียนของผู้เรียน นั่นคือถ้ากระบวนการเรียนการสอนไม่สามารถทำแรงจูงใจของผู้เรียนบรรลุเป้าหมายได้ ผู้เรียนก็จะขาดความมั่นใจกับวิธีการสอนนั้น และนำไปสู่สัมฤทธิผลทางการเรียนที่จำกัด

2. จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ในทางลบกับ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับที่ อีเลน เค ฮอร์วิทซ์ และคณะ (Elaine K. Horwitz et. al , 1991 : 27-28) กล่าวว่า " ผู้สอนและผู้เรียนโดยทั่วไปมีความรู้สึกเป็นอย่างมากว่า ความวิตกกังวลถือเป็นอุปสรรคที่สำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ " และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยูกิ ไอดา (Yukie Aida , 1994 : 155-168) ปีเตอร์ ดี แมคอินไตร์ และ โรเบิร์ท ซี การ์ดเนอร์ (Peter D. McIntyre & Robert C.Gardner ,1991b : 513-534) และ อีเลน เค ฮอร์วิทซ์

(Elaine K. Horwitz et. al , 1986 : 125-132) ที่พบว่า ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศมีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลการเรียน

3. จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า เมื่อพิจารณาในภาพรวม ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมีความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาเพียงบางประการเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศ เหมือนดังแนวคิดของ อีเลน เค ฮอร์วิทซ์ และคณะ (Elaine K.Horwitz et. al , 1986 : 127) ที่พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาบางประการ เช่น ความเชื่อเกี่ยวกับความสำคัญของความถูกต้องและการไม่ยอมรับการเดาสิ่งที่ไม่รู้ เป็นสิ่งที่นำไปสู่ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศได้ จากเหตุผลข้างต้นจึงทำให้ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษในภาพรวมไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ

เมื่อพิจารณาแยกตามด้านย่อยของแต่ละตัวแปร พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษด้านความยากในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษด้านการสื่อสาร ด้านการถูกประเมินผลในเชิงลบ และด้านกระบวนการทำความเข้าใจข้อมูล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านความล้มเหลวในชั้นเรียน ด้านการทดสอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษด้านลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษด้านการสื่อสาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษด้านกลวิธีการเรียนและการสื่อสารและด้านแรงจูงใจมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษด้านการถูกประเมินผลในเชิงลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านความล้มเหลวใน ชั้นเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซูซาน นาร์ซีล ทรุทท์ (Susan Narceille Truitt , 1995 : 2155) ที่พบว่า มีความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาเพียง 2 ด้าน นั่นคือ ความเชื่อเกี่ยวกับความยากในการเรียนภาษาและความมั่นใจตนเองในการพูดที่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในภาษาต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญ และการวิจัยของ มวง จู เธเรซา โอ (Myung-Joo Theresa Oh , 1996 : 3858) ที่พบว่า มีความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษา 2 ด้าน คือ ความเชื่อด้านแรงจูงใจเกี่ยวกับการเรียนภาษาและการเห็นคุณค่าในตัวภาษาญี่ปุ่นที่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลอย่างนัยสำคัญ

4. เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 0.3594 และค่าค่าสัมประสิทธิ์การทำนายเท่ากับ 0.1291 ซึ่งมีค่าสูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ แสดงให้เห็นว่าถ้าใช้ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษแล้ว จะได้ผลดีกว่าใช้ตัวแปรตัวใดเพียงตัวเดียวในการทำนาย ทั้งนี้เป็นเพราะความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรที่มีลักษณะเกี่ยวเนื่องกัน ดังแนวคิดของ เอ แบนดูรา (A. Bandura , 1982 ,1986 อ้างถึงใน Susan Narceille Truitt , 1995 : 37) ที่ว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศ และในทางตรงกันข้ามความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศก็นับเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความเชื่อในการเรียนภาษา นอกจากนั้นทั้งความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศก็มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนด้วย (Xiu Yan , 1998 : 1953 และ Anita L. Wenden , 1987 : 103)

5. จากการสร้างสมการถดถอยพหุคูณในการทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่าความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการถดถอยของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นอันดับแรก มีค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของตัวแปรความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ -2.5554 และมีค่า สัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐานของตัวแปรความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ -0.3967 และความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับสอง มีค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของตัวแปรความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 1.7846 และมีค่าสัมประสิทธิ์ความ ถดถอยมาตรฐานของตัวแปรความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 0.1548 จึงสรุปได้ว่า ตัวแปรด้านความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุดและความสัมพันธ์อยู่ในทิศทางตรงข้าม ส่วนตัวแปรความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษรองลงมาและความสัมพันธ์อยู่ในทิศทางเดียวกัน นั่นคือ ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษสามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีนัยสำคัญ ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษจะทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษได้ดีที่สุด และความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษได้เป็นอันดับสอง ซึ่งเป็นไปตามความคิดของ อีเลน เค ฮอร์วิทซ์ (Elaine K. Horwitz , 1997 : 126) ที่เสนอว่า ตัวแปรด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Variable) และตัวแปรด้านจิตใจ(Affective Variable) ล้วนมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง โดยตัวแปรด้านความรู้ความเข้าใจนั้นจะมีลักษณะคงทนที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนมาตั้งแต่เล็กและดำเนินเรื่อยมา ในขณะที่ตัวแปรด้านจิตใจเกิดจากการผสมผสานระหว่างบริบทของสังคมและนโยบายในการเรียนภาษา ดังนั้นความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นตัวแปรด้าน

ความรู้ความเข้าใจ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นตัวแปรด้านความรู้สึกจึงร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษได้

เมื่อพิจารณารายทักษะ พบว่า ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษและความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ในทักษะพูด ทักษะอ่าน และทักษะเขียนได้ ยกเว้น ผลสัมฤทธิ์ในทักษะฟัง ที่พบว่า มีเพียงความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้นที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในทักษะฟังได้ ในขณะที่ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษนั้นไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในทักษะฟัง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาพความเป็นจริงของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษปัจจุบันนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับทักษะอื่นๆ แล้วครูผู้สอนไม่ได้ฝึกฝนทักษะการฟังให้กับผู้เรียนมากเท่าใดนัก ซึ่งสิ่งนี้แสดงให้เห็นได้จากความสามารถในการฟังของผู้เรียนที่ยังอยู่ในขั้นที่ไม่น่าพอใจมากนัก ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยของ เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพรกุล (2531 : บทคัดย่อ) ที่ทำการวิจัยถึงระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยแบ่งระดับความสามารถเป็น 5 ระดับ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษไม่ผ่านเกณฑ์ของทุกระดับการฟัง ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ของระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไกเท่านั้น ซึ่งนับว่าอยู่ในระดับต่อนข้างต่ำ จากสาเหตุที่ขาดการฝึกฝนทักษะการฟังไม่มากเท่าที่ควรจึงทำให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากไม่คุ้นเคยกับทักษะฟัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ของการสอบที่เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวลได้เมื่อผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับข้อสอบที่ถามและตอบในการสอบทักษะฟัง ดังงานวิจัยของ แฮร์โรล เอส แมดิสัน และคณะ (Harold S. Madison et. al , 1991 : 85) ที่พบว่า ผู้เรียนมีปฏิกิริยาด้านความวิตกกังวลต่อข้อสอบทางภาษาหรือชนิดของข้อคำถามและคำตอบที่ไม่ได้เน้นสิ่งที่ผู้เรียนได้เคยเรียนรู้มา ดังนั้นความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษจึงเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ในขณะที่ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษานั้น ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะมีความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษบางประการที่ถูกต้อง เช่น ความเชื่อด้านกลวิธีการเรียนและการสื่อสาร ความเชื่อด้านลักษณะการเรียนรู้ และความเชื่อดังกล่าวอาจส่งผลต่อการเลือกใช้กลวิธีการเรียนที่เหมาะสม ตามแนวคิดของ แอนนิตา แอล เวนเดน (Anita L. Wenden , 1987 : 103) ที่ว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษามีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาของผู้เรียน ทั้งนี้เนื่องมาจากความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษามีอิทธิพลต่อการเลือกใช้กลวิธีการเรียนของผู้เรียน แต่เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะการฟังเท่าที่ควร จึงทำให้ไม่มีความสามารถในการเลือกใช้กลวิธีการเรียนด้านการฟัง ดังนั้นความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษจึงไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษได้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จัดทำหลักสูตรและหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.1 จากผลการวิจัยที่พบว่าความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้จัดทำหลักสูตรและหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษควรปรับปรุงหลักสูตรให้ลักษณะรายวิชาและจุดประสงค์รายวิชา รวมทั้งหนังสือเรียนให้มีการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อที่ถูกต้อง เช่น แทรกเนื้อหาข้อมูลด้านความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับความเป็นจริงในบทอ่าน

1.2 จากผลการวิจัยที่พบว่าความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้จัดทำหลักสูตรและหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษควรปรุงหลักสูตรให้ลักษณะรายวิชาและจุดประสงค์รายวิชา รวมทั้งหนังสือเรียนให้มีความสอดคล้องกับระดับชั้นของผู้เรียนโดยไม่ให้มีความยากหรือง่ายจนเกินไปนัก และควรสอดแทรกกิจกรรมต่างๆในหนังสือเรียนให้มีความหลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะและเพลิดเพลิน เพื่อที่จะได้ลดความวิตกกังวลในการเรียนที่เกิดขึ้น

2. สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

2.1 จากการศึกษาที่พบว่าความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้สอนจึงควรสนับสนุนความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่สอดคล้องกับความเป็นจริง โดยการให้ข้อมูลหรือสอดแทรกกิจกรรมต่างๆ เช่น การสอดแทรกกิจกรรมให้ผู้เรียนมีความเชื่อที่ถูกต้องด้านกลวิธีการเรียนและการสื่อสารที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน โดยการนำเทปที่มีเสียงพูดของเจ้าของภาษา หรือวิดีโอที่แสดงให้เห็นลักษณะความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของชนชาติที่เป็นเจ้าของภาษามาประกอบการเรียนการสอน หรือใช้สื่อการสอน เช่น หนังสือพิมพ์ โฆษณา ซึ่งมีเนื้อหาข้อมูลที่ผู้เรียนสามารถพบเห็นได้ในชีวิตจริงมาประกอบการเรียนการสอน เพราะสื่อการสอนลักษณะนี้นอกจากจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะทางการเรียนแล้ว ยังผลด้านบวกที่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกพึงพอใจ เนื่องจากผู้เรียนจะเห็นประโยชน์ในการนำความรู้ไปใช้ได้อย่างชัดเจน นอกจากนั้นควรมีการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติตามสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกสนทนาเพื่อเกิดความมั่นใจในการพูด เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน เมื่อมีแรงจูงใจก็จะส่งผลให้ผู้เรียนมีความเชื่อที่ถูกต้องและนำไปสู่สัมฤทธิผลที่สูงขึ้นในที่สุด

2.2 จากการศึกษาที่พบว่าความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นเพื่อให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรหาวิธีการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนกิจกรรมต่างๆ ที่จะช่วยลดความวิตกกังวล เช่น จัดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม จัดให้มีเกมมาประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะเกมที่เกี่ยวกับการแก้ปัญหา เช่น ให้นักเรียนจับคู่กัน คนหนึ่งเป็น A มีข้อมูลบางส่วน และอีกคนเป็น B ซึ่งมีข้อมูลอีกส่วนที่เหลือ จากนั้นให้ A และ B ผลัดกันถามและบอกข้อมูลของแต่ละฝ่าย เพื่อที่จะได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ กิจกรรมประเภทนี้จะส่งเสริมลักษณะของการสื่อสารและทำให้ผู้เรียนลดความวิตกกังวลในการเรียนได้ นอกจากนั้นครูควรฝึกให้นักเรียนได้มีกลวิธีในการพูดให้มากขึ้น เช่น การฝึกกลวิธีการเพิ่มเติมคำเพื่อขอเวลาคิดด้วยคำว่า "Well" "Now let me see" เป็นต้น หรือการฝึกกลวิธีการใช้คำใกล้เคียง กลวิธีขอความช่วยเหลือ

3. สำหรับผู้ทำวิจัยต่อไป

3.1 ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ กับกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากมีข้อมูลที่ชี้ให้เห็นว่าความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีในการเรียนภาษาของผู้เรียน

3.2 ควรมีการศึกษาว่าความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษในข้อใด มีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีในการเรียนภาษาแบบใด เพื่อเป็นข้อมูลนำไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น

3.3 ควรมีการศึกษาความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษในลักษณะอื่นๆ เพื่อที่จะได้ข้อมูลชัดเจนและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เช่น การสังเกตพฤติกรรมหรือการสัมภาษณ์ และมีการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างอื่น เช่น นักเรียนในระดับชั้นหรือเขตการศึกษาที่ต่างกัน เป็นต้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย